

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo Monacho. 232.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τιτος πηνι, ἀφ' τῆς Ἰεζεκιηλ ἀει-
 τῆς Ἰσδ' αὐτῶν, ἔφασκεται ὁ ὄφθαλ-
 μός μου, ἔδδ' μὴ ἐλεήσω. ἀκούε τοί-
 μου, ἐπειδὴ ἐν πολλοῖς χρόνοις ἦσαν
 συγγνώμης ἀμαρτάνοντες μέγιστα, καὶ
 μήτε τοῖς τ' ἀσφρητῆς ἀσφιδέμενοι
 λόγοις, μήτε τῆς θείας ἐνεργείας ἐ-
 νοουῦντες εἰς ἀνηκετον ἐκπεπληγασίαι
 κίαι. αὐτοπελῆς δὲ καὶ αὐτῆς ἐξ-
 ἠνεκτο σπόφασις, ὡς τῶν ἀδελφῶν
 τοῖς Βαβυλωνίοις, καὶ ἔργον τῆς τῆς
 πολεμίων γενέσθαι δεξιάς. ἢ δει γὰρ
 αὐτῆς τὸ ἀμετανόητον, ἔδδ' ἔνα οἶκλον
 λήφομεν, φησὶν ἔπι τοῖς πάχυσιν, ὁ
 δὲ ἔπι τῆς νινευιτῆς πεποιήκα. ἐκεί-
 μὲν γὰρ ἢ ἔπι τὸ κρεῖττον αὐτῆς ῥο-
 πῆ τε καὶ τροπὴ χρηρὸν παρέχει, ἀνα-
 κληθῆναι τῆς καλακείας, καὶ ἀνα-
 τραπῆναι τῶν σπόφασιν. ἐταῦθα
 δὲ ἔδδ' ἔνα ἔπι τὸ βέλπον βλέποντος,
 ἀλλὰ πάντων ἔπι τῶν χείρων ῥεπῆσαν,
 ἀναγκάσας ἢ καὶ πάντων ἐκφέρεται
 ἦρος.

Παύλῳ Μονάζοντι. σλβ.

Χρὴ τὸ μέλλοντα ἀεὶ θεῶν λόγον
 κινῆν ταῖς σπό τῆς πολιτείας ἀφ-
 λάμπειν ἀρεταῖς. τῶ γὰρ κακίας
 ἐρετῆ, ἔδδ' ἀεὶ τῆς διχνομάται
 αὐτῆ μὴ γὰ αὐτῆ κινῆν γλώτῆ,
 ἔπι τῆς, ὡς ἔβελζομένω τῆς θεῶν
 νόμοι, ὅταν ἀφ' μαρτῆς ἀσφιδέμε-
 ται γλώτῆς. τῶ γὰρ ἀμαρτολῶ φη-
 σιν, ἔπει ὁ θεός, ἵνα πὶ σὺ ἐκδιηγῆ
 τὰ διχνομάτα μου. καὶ ἀλαμβά-
 νεις τῶν ἀφ' ἡκίλου μου ἀφ' ἑματός
 σου. καὶ ἀφ' τῆς Ἡσαΐα μεμφομένης
 τῆς βίβ' μὴ ἀρίστῃ, μὴ ἔπι μελο-
 μένης, τὰς δὲ οἰκονομίας αὐτῆς ἀπώ-
 μένης φησὶ, γινώσθαι μου τὰς ὁδοὺς
 ἔπιθυμοῦσιν, ὡς λαός διχνομούας πε-
 ποιήκας, καὶ κείσιν θεῶν αὐτῆ μὴ ἐγγα-
 ταλελοῦσας. εἰ δὲ οἱ τὰς ὁδοὺς αὐτῆ,
 τῆς τῆς οἰκονομίας πολυπραγμο-
 νοῦντες πάντα μοι ἂν εἶεν, πῶς οὐκ
 ἂν ἐπέκεινα πάσης τῆς γλώτῆς
 οἱ ἀεὶ αὐτῆ τῆς θεῶν μαρτῆ γλώτῆ

suauitatis ac lenitatis fons, de Iudæis per
 Ezechielem dixerit, Non patet oculus
 meus, non miserebor? Audi igitur. Quo-
 niam in multis temporibus ea scelera de-
 signarant, quæ nullam veniam mereban-
 tur, ac nec Prophetarum sermonibus ob-
 temperantes, nec diuina beneficia cum a-
 nimis suis considerantes, in deploratam
 quandam improbitatem prouerant, ac
 perfecta aduersus ipsos sententia lata erat,
 vt Babylonis dederentur, atque hostili
 manu interirent (norat enim Deus eos
 nulla omnino pœnitentia duci) propterea,
 inquit, nulla ob eorum calamitates mise-
 ricordia commoueor, quemadmodum
 in Niniuitis feci. Nam illic eorum in me-
 lius inclinatio & commutatio spatium præ-
 buit, damnatos reuocandi, latamque sen-
 tentiam rescindendi. Hic autem nemine
 ad meliorem vitam tendete, verum omni-
 bus in deterius vergentibus, necessariò ad-
 uersus omnes fertur sententia.

Paulo Monacho. 232.

Qui de Deo sermonem excitaturus est,
 hunc vitæ ac morum virtutibus elucere o-
 portet. Nam qui vitio delectatur, huic ne
 de ipsius quidem iustitiis, nedum de ipso
 linguam mouere permittitur: quod vide-
 licet diuinis legibus cõtumelia inferatur,
 cum per impuram & scelestam linguam
 proferuntur. Peccatori enim, inquit ille,
 dixit Deus, Quare tu enarras iustitias
 meas, & assumis testamentum meum per
 os tuum: Ac per Esaiam iis succensens, qui
 cum optimæ vitæ nulla cura tangantur,
 ipsius tamen cõsilia reprehendunt, his ver-
 bis vitur: Scire vias meas volunt, tanquã
 gens quæ iustitiam fecerit, & legem Dei
 sui non dereliquerit. Quod si, qui ipsius
 vias, hoc est cõsilia, curiosiùs exquirunt,
 summã audaciam notam non effugiunt, an-
 non illi vltra omnem audaciam progred-
 iuntur, qui exiguæ linguæ opera de ipso
 met Deo sermonem mouet, ac præsertim,
 cum, quid sit, anxie inquirunt? Oportet
 §f ij.

autem, non quid sit exquirere, sed quòd sit affirmare. Atque illud taceo, quòd apud Lacedæmonios, qui sermones actionum umbras esse non immeritò definierunt, ei, qui turpiter vixisset, ne probam quidè sententiam pronunciare licebat. Quocirca si te, & recta fide præditum, & probè viuentem adoriuntur nonnulli, tibi que negotia faceffunt, ne propterea còturberis. Huiusmodi namque improborum hominū mos est. Nam cùm vitæ laude perspicuè abs te superentur, ad diuini numinis indagatiōnem confugiunt, tanquam scilicet hine iis, qui rectè viuunt, molestiam exhibituri, corū que fiduciam exclusuri. Atqui eos conueniebat (cum animis suis illud reputantes, quòd qui in re perspicua & dilucida peccant, haudquaquam digni sunt, quibus de ea re, quæ obscuritatem præ se ferat, verba facientibus, fides adhibeatur) primū vitam suam componere ac rectè moderari, atque ita deinceps ad earum rerum, quæ comprehendī nequeunt, inuestigationem transire.

Eidem. 233.

Sermonum principia vera & indubitata esse oportet. Nam cùm falsum est argumentum, fieri non potest quin conclusio quoque vacillet.

Alyrio Episcopo. 234.

Ne molestè feras, optime vir, me aduersus avaros linguæ mucronè stringere. Rem enim apertam & simplicem dicam, nec testimonium vllum requirentè. Vsq̄ue adè enim hoc morbo deuincti tenentur, vt ne morbum quidè esse existiment. Quemadmodum enim cælestes ciues, hoc est monachi qui in mōtibus degunt, ne hoc quidem sciunt, quid avaritia sit: sic neq̄ isti nō tamen eodem modo, sed planè contrario atque illi. Nam illi, quia procul à morbo absunt, morbum ignorant: isti autem ne morbum quidem hoc esse arbitrantur. Sic enim virtutem improbitas propulit, ac ty-

λόγον κινῶντες, καὶ μάλιτα ὅταν τί ᾖσι πολυπραγιμονῶσι. καὶ δὲ μὴ τί ᾖσι θεωρητάζουσιν, ἀλλ' ἐπὶ ᾖσι ἰχυρίζεσθαι, καὶ σωπῶ ὅτι ᾖσι λακεδαίμονιοις, τοῖς σκίῃς τῆς ἀράξεων τὰς λόγους εἶναι ἐκόπως οὐκαμύοις, τὸν αἰχρῶς βεβιωκότα, ἔδὲ γνώμην ἀγαθῶν ἀποφύλασθαι ἐξέλι. εἰ ποῖνω ὄρθῶς σοι πτεῦόντι, καὶ εὐ ἀράξῃσι ὅτι φέρονται πνευ ἀράγματά, σοι παρέχοντες, μὴ ταράξῃς. ποῖοτον γὰρ τῆς φάουλων τὸ ἔθος. ἡτῶ μὲν γὰρ ἀειφανῶς τῶ βίῳ ἔπι, πλὴν ἔρευνας τὸ γεῦ καταφύρουσιν, ὡς εἰ τί τις ἀράγματα παρέχοντες τοῖς εὐ βίῃσι, καὶ πλὴν παρρησίας αὐτῆς ἀποκλείουτες. ἐξεῖν δὲ αὐτῶς ἐνοοδίας ὅτι οἱ ἀεὶ τὸ δῆλον πλάοντες, ἀεὶ τὸ δοκῶντος ἀδύλας οὐκ ἂν εἶσι ἀξίόπιοι λέγοντες, ἀρῶτον εἰ αὐτῆς τ βίον ῥυθμίσει. καὶ ἔπος ὅτι πλὴν ζήτησιν παρελθεῖν τῆς ἀμεφίκτων.

Τῷ αὐτῷ. 235.

Καὶ ποῖς ἀρχῆς τῆς λόγων ἀληθείας εἶναι καὶ πικρίας. ψευδοῖς γὰρ ἔπος τις ὑποθέσας, ἀναγκασίας καὶ τὸ συμπέρασμα ἀσίγατοι εὐρεθῆσται.

Αλυπίῳ ἑπισκοπῷ. 236.

Μὴ δυσχεράνης, ὁ βέλπτε, εἰς ἐπαφῶ πλὴν γλώτταν τοῖς φιλαργύροις. ἀράγμα γὰρ λέξω σαφές, καὶ ἀπλοῦ, καὶ μαρτυρίας μὴ δόμοιον. τοσοῦτον γὰρ κεχέρονται τῷ νοσηματι, ὡς μὴ δὲ νόσημα αὐτὸ ἠγεῖσθαι. καθὰ ἀρ, γὰρ οἱ ἔρενοπολίται, οἱ εἰ τοῖς ὄρεσι φημὶ μοιχοὶ, ἔδὲ ἴσασι τί ᾖσι πλεονεξία, οὕτως οὐδὲ ἔστοι, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως, ἀλλ' ἀπειρίας ὑμῶν οἱ σκεῖνοι μὲν γὰρ ἀρ τὸ πόρρω εἶναι τῶ πάγους ἀγνοοῖσι τὸ νόσημα. ἔστοι δὲ οὐδὲ νόσημα αὐτὸ ἠγεῖται εἶναι. οὕτω γὰρ παράστατο πλὴν ἀρετῆς ἢ χεχία,